

மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளில் - அடித்தள மக்கள்

செ.மனோகரம்மாள்,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

ஒப்பிலக்கியத்துறை, தமிழியற்புலம்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை.

முன்னுரை :

பொருளாதாரச் சுரண்டலுக்கு உட்படும் ஆண், பெண் மற்றும் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள், பண்பாட்டு ஒடுக்கு முறைக்கு உட்படும், பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாக்கப்படும் அனைவரும் அடித்தட்டு மக்களாவர். புனிதம், தீட்டு என்ற ஒரு வரி சொல்லானது தொழிலாளர்களைத் தொடர்ந்து இழிவுபடுத்துகிறது. தமிழில் உள்ள புலையன், புலைத்தி, இழிசின் இவ்வகையில் அடங்குவர். எந்த நாகரீக சமுதாயத்திலும் தொழிலைக் கொண்டு, தொழிலாளர்களை செயற்கையாக கருதி தனித்தனிப் பிரிவாக எண்ணியதில்லை எனவும் சுட்டப்படுகிறது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை, தாழ்ந்த சாதியினர், தலித் எனவும் அழைக்குமளவிற்கு பிளவுபடுத்தியும், வேறுபடுத்தியும் காட்டினர்.. மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை வழி பார்க்கும் போது அடித்தள மக்களின் சமூக மாற்றம், சமூக கோட்பாடுகள், சார்ந்தும் அறியும் நவீனமுறைக் கல்வி, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் சமூக பொருளாதார துன்பங்கள், மதச் சீர்திருத்தம், தேசவிடுதலை, சமூக முன்னேற்றம் எவ்வாறு மறுக்கப்படுகின்றன என்பன பற்றியும், அவர்களின் வாழ்வாதாரம் மிகவும் வறுமையின் உச்சம் எட்டும் நிலையும் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை வழியாக உணர்த்தப்படுகிறது. இவ்வாறான மக்களை அடையாளப்படுத்தியும், அவர்களின் செயல்முறைகளையும் விளக்கும் வகையில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

தலித் பொருளும் விளக்கமும் :

தலித் என்றால் துன்பத்திற்கு ஆளான, தோற்கடிக்கப்பட்ட என்னும் பொருள்களைச் சாதாரண அகராதிகள் தருகின்றன. உயர்ந்த பிராமண வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், பிற வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களை எல்லாம் தமது பிடியிலும், தமது கட்டுப்பாட்டிலும் வைத்திருக்கும் நிலையில் உள்ளனர். சமுதாய அமைப்பில் அவர்களுக்கு அடுத்த நிலையில் உள்ள சத்திரியர்கள், வைசியர்கள், சூத்திரர்கள் ஆகியவர்களுள் உயர் வர்க்கத்தினரான லிங்காயத்துக்கள், ஒக்கலிக்கர்கள், ரெட்டியார்கள் போன்ற சாதிக்காரர்கள், பிராமணர்களின் பிடியில் இருந்து மீளமுடியாமல், பொருளாதார ரீதியில் உயர்வான அவர்களை, விட்டு விலக முடியாமலும் உள்ளார் என்பதை மறுக்க முடியாது.

கன்னட கவிதைகளில், அடித்தட்டு பெண்கள் :

கன்னட கவிதைகளில், கவிஞர் சித்தலிங்கய்யாவின் பங்களிப்பு மிக முக்கியமானது, தம் முன்னே இருக்கிற கூட்டத்தை நோக்கி உணர்ச்சிகரமான குரலில் பேசும் தன்மை கொண்ட அவர், பெருமூலக்கத்திற்கே உரிய ஒங்கிய குரல், உரையாடும் தன்மை, அழுத்தம் திருத்தமான கட்டளைகள், சவுக்கடி தரும் கருத்துக்கள், வெளிப்படையான எடுத்துக்காட்டுகள் ஆகியவைகளால் அவருடைய கவிதைகள் நிரம்பியுள்ளன. ஒரு வகையில் பார்த்தால் முழுக்கக் கவிதைகள் என்றும் கூறலாம். கன்னடக் கவிதைகள் பெரும்பாலும் 12-ஆம் நூற்றாண்டை சேர்ந்த வசனக்காரர்களின் பங்களிப்பான தலித்துகளை பற்றியதேயாகும். சாதிகளை துறந்த ஒரு மேலான சமூகமாக மாறவேண்டும் என்று கனவு கண்டவர் பசவய்யா. அவர் முன்னெடுத்துச் சென்ற சரணர் இயக்கம், உழைப்பின் வழியாகவும், மானுட உறவு மூலமாகவும், சமூக மாற்றத்தை சாத்தியப்படுத்த முயற்சி செய்தார். தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்த சமகார

ஹரலய்யா, கக்கய்யா, மாதார சென்னய்யா போன்றோர் அவருடைய காலத்தவராவர். பஞ்சமர் பள்ளிகள் தொடங்கின செய்தியறிந்து தலித்துகளின் வாழ்வில் மிகப் பெரிய மாற்றம் ஏற்படக் காரணமாக இருந்த சேஷாத்ரி ஐயர் என்ற திவானின் முயற்சி, அரசு பஞ்சமர்களின் பிள்ளைகள் மட்டுமே படிப்பதற்கான நடைமுறை மிகப்பெரிய மாற்றமாக அமைந்தது. இவை அவர்கள் வாழ்வில் சிறு கல்வி வெளிச்சம் பரவியது. 1901-ஆம் ஆண்டு வாக்கில் மைசூர் சமஸ்தானத்தின் கீழ் ஏழத்தாழ 65 பள்ளிகள் இயங்கி வந்தன. ஆனால், பஞ்சமர் பள்ளிகளையும், பொதுப்பிரிவின் பள்ளிகளையும் ஒருங்கிணைக்க அரசானது முயற்சி செய்த போது அவருக்கு எதிரான குரல்கள் ஒலித்தன. சாதி இந்துக்களும், இஸ்லாமியர்களும் இணைந்து அம்முயற்சிக்கு கடுமையான எதிர்ப்பு தெரிவித்ததால் அம்முயற்சி கைவிடப்பட்டது. ஆதிதிராவிடர் அபிவிருத்தி சங்கம், என்னும் அமைப்பு எதிர்ப்பு தெரிவித்ததாலும் அப்போதைய கல்வி ஆய்வாளர் சி.ஆர். ரெட்டி அவர்களும் எதிர்ப்பு தெரிவித்ததால் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்காக ஏற்படுத்தப் பட்ட பள்ளி இயங்கி வந்தது. அதன் பின் 1920-ஆம் ஆண்டு மகாராஷ்டிர கர்நாடகப் பகுதியில் நடைபெற்ற சில கூட்டங்களில் அம்பேத்கர் கலந்து கொண்டு உரையாற்றியதின் உத்வேகம், சமதா சைனிக் இயக்கம், சியாம் சுந்தர் உருவாக்கிய பீம்சேனா இயக்கம், தலித் சிறுத்தைகளின் இயக்கமும் உருவாகி பெரும் விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. ஆனாலும், சொல்லிக் கொள்ளும் அளவிற்கு பெரிய நன்மைகள் நடைபெறவில்லை என்பதே உண்மை.

1982-ஆம் ஆண்டில் இருந்தே கவிஞர் சித்தலிங்கய்யாவின் பாடல்கள், சிறு சிறு உணவுக்கூடங்கள், தேநீர் நிலையங்கள் என விடுதலையின் பாடல்களாகவும், தலித் பெண்கள், தாய்மார்கள் என சமுதாய விழிப்புணர்வுடும் கவிதைகளாகவும் மூடநம்பிக்கைக்கு எதிராக கருத்து கூறும் பாடல்களாகவும், பாமர மக்களின் மனப்போராட்டம், குமுறல், சமத்துவம், சம உரிமை, வினோதம் எழுச்சி என திரும்பும் திசையெல்லாம் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தச் செய்யும் கவிதைகளாக ஒலித்தன.

“தலித்துக்களின் எலும்பு, விலாஎலும்பு, மண்டையோட்டு மேலே

காரு, ரிக்ஷா, ஸ்கூட்டருல திரியிறவங்க

தாழ்த்தப்பட்ட வங்களோட கண்ணைப் புடுங்கி

மொறச்சிப் பாக்கறவங்க

பல்ல உதுத்து கொல்லுன்னு சிரிக்கிறவங்க

அடுச்சுப் புடுங்குற வஞ்சகர்களே

வட்டி வாங்கற மகனுங்கள

வெத்துப் புரட்சிக் காரங்கள கோர்ட்டுக்கு இழுக்கிறேன்

மார்க்ஸ் கிட்டயிருந்து ஜட்ஜமெண்ட் குடுக்க வைக்கிறேன்

அவங்களுக்கு தூக்கு தண்டனை கெடைக்கும்

பாட்டன் பூட்டன் காலத்துலருந்து உசுர தேச்சவங்க

கோர்ட்டு வராண்டா பூரா நின்னுகிட்டு

எக்காளம் போட்டு குதிக்கிறாங்க

அபகரிச் சவங்கள அபகரிக்கிற நாள் அது

அன்னிக்குத்தான் தலித்துகளின் பண்டிகை”¹

என்று ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரலாக அமைந்த கவிஞர் சித்தலிங்கய்யாவின் கவிதைகள், அவர்களை இழிநிலையில் நடத்தும் வஞ்சகர்கள், வட்டிக்கு மேல் வட்டி வாங்கி இழிவுபடுத்தும் ஜென்மங்கள் பாட்டன், பூட்டன் காலத்திலேயிலிருந்து அடிமை போல் நடத்தும் மனிதர்களிடமிருந்து அபகரித்து பிடுங்கி, அடிமையாக்கும் நிலையில் தள்ளப்பட்ட மனிதர்களிடமிருந்து விடுதலையும் சுதந்திரமும் வாங்கி தரும் நாள் தான் தலித்து என்று கூறப்பட்ட

மக்களுக்கு, பொருளாதார நிலையில் பின்தங்கியவர்களுக்கு அன்று தான், பண்டிகை என்று மனம் வெதும்பி உரைக்கிறார் கவிஞர்.

சுதந்திர இந்தியாவிலும் ஏழைகளின் நிலை :

கன்னட கவிஞர் கூறும் சுதந்திர இந்தியா 1947-ஆம் ஆண்டில் கிடைத்தது. ஆனால் சிலருக்கு அது சாத்தியமாகவே இல்லை என்று கூறுகிறார்.

“கோடிஸ்வரனின் அறைக்கு வந்தது
நாற்பத்தி ஏழாம் ஆண்டின் சுதந்திரம்
ஏழைகளின் வீட்டுக்கு வரவில்லை
வெளிச்சத்தின் கதிரைத் தரவில்லை
வேதனைக் கடலை வற்றவைக்க வில்லை
சமத்துவத்தின் பூசை மலரச் செய்யவில்லை
நாற்பத்தி ஏழாம் ஆண்டின் சுதந்திரம்
செல்வந்தர் கை சைகை செய்தால்
இருளில் நிர்வாணமானது
யாரும் காணாத சுதந்திரம்
நாற்பத்தி ஏழாம் ஆண்டின் சுதந்திரம்”²

லட்சோப லட்சம் மக்கள் தூக்குமேடை ஏறினார்கள். ஆயிரமாயிரம் மக்கள் சமாதியானார்கள். விவசாயிகள், தொழிலாளிகள் என சுதந்திரம் கிடைத்தது எனவும், பார்லிமெண்ட் நாற்காலியில் வருஷக் கணக்கில் விவாதத்தில் அமர்ந்து ஏழைகளின் வியர்வை, இரத்தம் குடித்து சுதந்திரம் எழுந்திடவேயில்லை. அடக்குமுறையின் உச்சத்தில் தான் இருக்கிறது. ஒடுக்குமுறையில் உள்ள மக்களுக்கு இவை கிட்டவில்லை என்று மனம் குமுறுகிறார்.

தலித்துகளும் எழும்புவார்கள், எவ்வாறெனில் தலித்துக்களின் கைகளில் ஆட்சியைக் கொடுங்கள், கோடி கோடி கனவுகளின் சங்கமத்தில், இடிபோன்ற முழக்கங்களோடு கடவுள், குருக்கள் என்று ஆட்சியின், அதிகாரத்தின் பிடியில் இருக்கும் சட்டத்தை தனக்கு சாதகமாக மாற்றும் இவர்களை சாக்கடையில் தள்ளி முன்னேற்றும் காண இவர்களை அழையுங்கள்.

“சாதி மதமெனும் முட்புதர்களுக்கு
முள்ளானவர்கள் இவர்கள்
தங்களை விழுங்கிய ஏழு கடல்களுக்கு
முகிலானவர்கள் இவர்கள்
ராமர் காலம் கிருஷ்ணர் காலம்
காந்தி காந்தியரின் காலம் கால்களின் விழுந்து
கை கூப்பியவாறு தலை வணங்கிய தலித்துகள்
போராட்டத்தைத் துவங்கினர்
தலித்துக்கள் வருவார்கள் வழிவிடுங்கள்
தலித்துக்களின் கையில் ஆட்சியைக் கொடுங்கள்”³

இவ்வாறான செயல்முறையை மாற்றுகங்கள். உயிரை மட்டும் எடுத்துவிட்டு, அனைத்தையும் அபகரித்துவிட்டு, சுதந்திரமாக இயங்கவிடுங்கள். ஆட்சியின் வரையறையை மாற்றி, அனைவரையும் ஒருங்கிணைக்கும் சாதியாக மாற்றுகங்கள். தலித்துகளும் வருவார்கள், அடிநிலையில் உள்ள மக்களின் நிலையை கூறுகிறார்.

பெண்களின் பிறப்பு பற்றி கூறும் இந்திக் கவிதைகள் :

பெண்களின் பிறப்பு எவ்வாறெனவும், பெண்கள் படும் துன்பங்களும், தவிர்க்க முடியாத தொல்லைகளும், சதி – தட்சனின் மகளான பார்வதியும், ஆம்ரபாலி என்ற பேரழகியான, கணிகை புத்தனின் வழிகாட்டுதலால் தன் அழகின் நிலையாமையை உணர்ந்து புத்த மதம் தழுவிய பெண் பற்றியும் இக்கவிதை எடுத்துரைக்கிறது.

“எண்ணற்ற பிறப்புகளின் கதை

தந்தையால் புறந்தள்ளப்பட்ட நான்

சதி என்னப்பட்டேன்

சக்கரத்தால் வெட்டுண்டன என் ஒவ்வொரு உறுப்பும்

நிராதாவராக காட்டில் விடப்பட்டேன் பெற்ற தாயால்

போற்றி வளர்த்தன பறவைகள்

சகுந்தலை எனப் பட்டேன்

காதல் வளர்த்தவனோ கண்டுகொள்ள

மறுத்து விட்டான்

சீதை எனப்பட்டேன்

வெளிப்பட்ட இடம் மண்ணே

அக்னி பரீட்சைக்காக

அமிழ்ந்து போன இடமும் மண்ணே

ஆரம்பாலி எனப்பட்டேன்

பேரழகியானேன் - பெருநகரப் பேராதிக்கத்தால்

ஆளப்பட்டேன்

வீரம் செறிந்த நான் எரிக்கப் பட்டேன்

விலைமாதாக விற்கப் பட்டேன்

தேவதாசி, திரௌபதி, குலப்பெண், நகரப்பெண்

எனக்கென்ன பெயர்? எனக்கென்ன உரு?

பூமி வாயு நீர் அக்னி ஆகாயம்

கானல் வெளி மலை வனம்

எதிலும் பரவியுள்ளது என் வேதனை”⁴

என்பதாக பிறப்பு பற்றியும், பெண்களின் வேதனை குறித்தும் விளக்கப்படுகிறது. இக்கவிதை பூமி, வளி, ஆகாயம், நீர் போன்ற இயற்கை அனைத்தையும் விட கொடுமை அவளின் துன்பம். உலகே வியக்குமளவு பரவியுள்ளது என்பதாகவும், சீதை என்று கூறப்பட்டேன். மண்ணில் அமிழ்ந்து போகும்ளவிற்கு, அக்னிப் பரீட்சையால் ஆளப்பட்டேன் எனவும், குலம், நகரம் தாண்டி, தேவதாசி, திரௌபதி என விலைமாதாக ஆக்கப்பட்டேன் எனவும், பெற்ற தாயாலே நிராதரவாக காட்டில் விடப்பட்டு சகுந்தலை என்ற பெயரில் பிறந்து, துன்பம் அனுபவித்து, வாழ்கிறேன் என்று பல பெண்களின் பிறப்புகள் பற்றி கூறப்படுகிறது.

தமிழ்ப் பெண்ணாக இருந்தாலும் சரி, இந்தி பேசும் பெண்ணாக இருந்தாலும் சரி, இருவரது நிலையிலும் எந்த வேறுபாடு இல்லை என்பது தான் உண்மை. எண்ணெய் விளம்பரம், மசாலா விளம்பரம், உள்ளாடை விளம்பரமென எல்லை தாண்டும் நிலையை அவள் துன்பங்கள் பேசுகின்றன.

“அவள் மசாலாக்களின் பிரச்சாரத்தில்

மணம் வீசுகிறாள்
 சில நேரம் கேமராவால்
 அவள் கண்கள் குளமாகும்
 அவள் இதழ்கள் தளிராகும்
 உள்ளாடை விளம்பரத்தில்
 அதிலிருந்து வெளியே வந்து
 பார்வையாளர்களுடன்
 ஓட்டிக் கொள்ளும் போது
 எல்லை தாண்டுகிறது
 எண்ணெய் விளம்பரக் காட்சி
 அதில் புயலின்றி பறக்கும் அவள் கூந்தலின் மாட்சி
 மாதம் பலவாக அந்த தேவதை அழகைப்
 பருகிப் பருகிய – பின் தோன்றியது
 தன் துயர் தாங்கி எனக்கு களிப்பேற்றுவதிலேயே
 அவள் துக்கம் உள்ளதென்று”⁵

பலவாறான துன்பத்திற்கு ஆளாக்கப்பட்டு தன் உடலைக் கூட விற்க தயாராகி, பசியின், வறுமையின் கீழ் உள்ள பெண் மாற்றப்படுகிறாள் என்று வாழ்வின் அடிநிலையில் உள்ள அடித்தட்டு மக்களை குறித்து கூறுகிறது இக்கவிதை.

தற்கால தெலுங்குக் கவிதைகள் உணர்த்தும் அடித்தட்டு மக்கள் :

வரலாற்றுக்கு அடிப்படையாக அமைவது மக்களின் போராட்டங்களே. மக்களின் போராட்டத்திற்குச் சாட்சியாக அமைபவை இலக்கியப் படைப்புகள். அப்படிப்பட்ட படைப்பின் சாட்சியங்களை தெலுங்கு கவிதைகளில் காணமுடியும். தெலுங்கு எனும் சொல் தேன் போன்ற இனிமையுடையது எனப் பொருள்படும். தெலுங்கு என்ற சொல்லின் திரிபு எனவும் வழங்கப்படுகிறது. தமிழ் (இனிமை), கன்னடம் (கன்னல் - கரும்பு) ஆகியவற்றின் பெயர்ப் பொருளுடன் இது இயைந்திருப்பது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். இப்பெயரும் மூன்று இலங்கங்களை எல்லையாகவும் உடைய நாடு எனப் பொருள் கூறுவதாய் திரிலிங்கம் என்பதன் மூலம் எனவும் ஆகிறது.

இவ்வாறான தெலுங்கு கவிதைகளை இவ்வரிகளில் காணமுடிகிறது.

“சமூகம் எங்களை ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறது
 என்பது தான் உண்மை
 வாய்க்கும் கைக்கும் எட்டாத தூரத்தில்
 கங்கையை வைத்த உங்களை
 ஒதுக்கி வைக்க வரப் போகிறது
 தலித் தேசம்”⁶

இவ்வாறான உலகம் மாறவேண்டும் எனவும், கங்கை நீர் அனைவருக்கும் சொந்தம் கொண்டாட உரிமை இருக்கிறது எனவும், தீண்டத்தகாதவர்கள் மேலோர், கீழோர் என பிரிக்காமல் ஒற்றுமையான நாடு உருவாக வேண்டும் எனவும் கூறுகிறார் கவிஞர்.

“தீண்டப் படாதவன் என்பதற்காக
 என் அருகில் வராத அந்த நீர்

யாருடைய கங்கை அது?
 பானைக்கும் கைக்கும் இடையிலான
 தூரத்தைக் காத்து நிற்கிறது
 இந்தச் சமூகம்
 தாகத்தில் தவித்துக் கிடப்பவர்கள்
 இந்தப் பூமியில் நாங்கள் மட்டுமே – எப்போதும் ஏன்
 பாலவனச் சோலையை தேடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்
 பாலை வாழ்க்கை எங்களுடையது மட்டுமே
 மேலிருந்து ஊற்றப்படுவதை
 கீழிருந்து நாங்கள் குடிக்க வேண்டும்
 இதுதான் என் தீட்டுக்கறை படிந்த
 இந்தியா”⁷

ஒடுக்கப்பட்ட, மிகவும் அடித்தள நிலையில் உள்ள மக்கள் இன்னமும் இருக்கத்தான் செய்கின்றனர். மேலிருந்து வரும் தண்ணீரை, கீழிருந்தே நாங்கள் குடிக்கும் நிலை இன்னும் மாறவில்லை என்பதாகவும் எங்கள் வேர்வை, விளைச்சல், எல்லாம் எங்களுக்கு சென்று சேர்வதில்லை என்றும் வருத்தம் தெரிவிக்கின்றனர்.

“ஒரு பிடிச் சோற்றுக்காக
 நடை பாதையில் - நான்
 பூக்கள் விற்கிறேன்
 பழங்கள் விற்கிறேன்
 கடலை விற்கிறேன்
 குடைகளையும், கடிகாரங்களையும்
 பழுது பார்க்கிறேன்
 தெரு வோரத்தில்
 கிழிசல் துணிகளைத் தைக்கிறேன்
 மெத்தைகள் செய்கிறேன்
 பிழைப்பு நடத்துகிறேன்
 வாழ்க்கை நடத்த ஆசைப்படுகிறேன்”⁸

ஆமாம் வாழ்வின் அனைத்து துன்பங்களும், துயரங்களும் பட்டாவது வாழ்க்கையை நடத்த ஆசைப்படுகிறேன். தகுதி வேறுபாடு காட்டி, நான் இம்மண்ணில் அலட்சியமாக நடத்தப்படுகிறேன் என்றும், என் மத நம்பிக்கை, என் தொழுகை, கூட்டம், விழித்தெழ நினைப்பது, மற்றவர்களுடன் பழக நினைப்பது, என் திருமணம், என் குழந்தைகள் எனக்கானதென்று கூறுவதற்கு உரிமை இல்லை. சுதந்திரம் இல்லை. வாழ வழியும் இல்லை, என் நிலை கேவலம், நான் ஒரு துரோகி, நான் மனிதனாக வாழவே தகுதியற்றவன் என்று எண்ணுமளவு அடித்தளமாய் மாறிப்போனேன் என்று அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்வு நிலையை கவிதை வழி விளக்குகிறார்.

விழிப்புணர்ச்சியூட்டும் மக்களின் குரல் :

நம்மை அடிமைப்படுத்தின மக்களிடம் இருந்து உரக்க பேசுங்கள், கேளுங்கள் என்பதாகவும் கூறப்பட்டுள்ள கவிதை,

“நம் உணர்ச்சி, வெளிப்பாடு, மொழி

அதன் ஒலி அனைத்தைச் சுற்றியும்

மதிப்பீடுகளின் முள் வேலியை

அவன் எழுப்பியிருக்கிறான்

என்னருமை மக்களே

இடித்துத் தள்ளுங்கள்”⁹

நம்மை புரிந்து கொள்ளாத அவனை வார்த்தைகளால் உரக்கப் பேசுங்கள், நம் முயற்சியை அவனால் தடை செய்ய முடியாது. வாழ்க்கையின் உண்மைகள் முனகல், கிண்டல், சீண்டல் இவையெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டு இராமல் மூக்கில் குத்துவது போலவும், முகத்தில் அடிப்பது போலவும், ஈட்டி போன்ற வார்த்தைகளை அள்ளி வீசுங்கள். மௌனமாக இருந்து அடிமைத்தனம், விடுதலையின்றி வாழ்ந்தது போதும். துப்பாக்கி கொண்டு கூட நாம் வெளிப்படுத்தும் வார்த்தைகளை களவாட முடியாது எனவும் வினா எழுப்புகிறார்.

“வார்த்தைகள் தான் நமது ஆயுதங்கள்

மின்னல் வெட்டுவது போல்

இடி முழங்குவது போல்

சிகரத்திலிருந்து சமவெளிக்குப் பாயும்

அருவி போல

சுதந்திரமான காற்றைப் போல

சுழலும் புயலைப் போல

வெள்ளப் பெருக்கைப் போல

என்னருமை மக்களே

உரக்கப் பேசுங்கள்

வானில் ஏற்றுங்கள்

விடுதலையை”¹⁰

நமக்குண்டான இடைவெளியைக் குறைத்து நாம் அனைவரும் ஒற்றுமையாக, முன்னேறிச் சென்று, ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொண்டு வார்த்தை என்னும் பாலத்தை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு முன்னேறுவோம். நமக்கு முன் நிற்கும் பயத்தை விரட்டிவிட்டு நமது விடுதலை, நமது சுதந்திரம் யாவும் பறி போகாது காக்க உரக்கப் பேசுவோம். உரிமையைக் கேட்போம் என்பதாக அடித்தட்டு மக்களை உசுப்பி விடுகிறார் கவிஞர் மொழிபெயர்ப்பாளர் வெ.கோவிந்தசாமி.

வேறுபாட்டை நிர்ணயிக்கும் சுயமரியாதை :

உடலும் மனமும் மட்டுமே நிறைந்து நாங்கள் அணிந்திருக்கும் சதைக்கூட்டமாகிய நாங்கள் பயனற்றவர்கள். ஏனெனில் நிறமற்ற, மணமற்ற, சுவையற்ற வாழ்வை நினைத்து நடைபிணமாய் வாழ்வதிலும் எங்களுக்கு ஆனந்தம் தான். இப்போலி வாழ்க்கையில் மூன்று முறை தலாக் கூறினால் வாழ்வே முறிந்துவிடும் எனத் தெரிந்தும் கூட மணப் பெண்களாக வருவதில் மகிழ்ச்சி அடையும் பெண்கள் தான் நாங்கள்.

பழத்தைப் பிழிவதுபோல், எங்களைப் பிழிந்து, சக்கையாக்கி, எங்களை நடைபிணமாக்கி குரலற்ற உடல்களாகவும், குழந்தை பெறும் இயந்திரங்களாகவும் எங்களை ஆக்கிய உங்கள் மரபுகளுக்கும், மனதார விருப்பப்பட்டாலும், விருப்பப்படாமலும் வாழ்ந்துதான் தீர் வேண்டும் என்ற உங்களின் புன்னகைக்காக நாங்கள் அழுவதும், உங்களுக்குத் தெரியாது. ஏனெனில் சுயமரியாதையே கொடுக்கப்படாத பெண்கள் நாங்கள். பிணம் என்று சொல்லும்போது கூட நாறாத சமுதாயம், நான் நீ என்று வேறுபடுத்தி மேல், கீழ் என்று கூறும்போது நாறுகிறது என்பதாக இக்கவிதை அமையப்பெற்றுள்ளமையை.

“என்னை எளித்தது மண்ணெண்ணை அல்ல

எனது சுயமரியாதை

இதை பத்திரிகைக்குச் சொல்லுங்கள்

எரியும் என் பிணத்தின் நாற்றத்தை

என்னாலேயே தாங்க முடியவில்லை

உன் வாழும் உடலிலிருந்து எழுவதும்

அதே நாற்றம் தான்

பிறகு நான் புரிந்து கொண்டேன்

உனக்கும் எனக்கும் இடையிலான

வேறுபாட்டை

வாழும் போதே நாறுகிறது”¹¹

இவ்வாறாக பிணமாகும்போது இருக்கும் மரியாதை கூட, வாழும் போது இருப்பதில்லை. வேறுபாடு கொண்டு வாழ்வதால் வாழும்போதே, சுயமரியாதை இழந்து, நாறுகின்ற மக்களாக வாழப்படுகிறோம் என்பதாகக் கூறுகிறார். மொழிபெயர்ப்பில் தெலுங்கு கவிதை, சுயமரியாதை இழந்து தவிக்கும் அடித்தட்டு மக்கள், பெண்கள், உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என பிரித்து பார்க்கப்படுவதால் எழும் வேதனையை உணர்த்துகிறது.

முடிவுரை :

இவ்வாறான மொழிபெயர்ப்பு கவிதைகள் சமூகத்தில் ஊழலாலும், சுயநலத்தாலும் மக்களை காக்க திறனற்றுப் போன உணர்ச்சியுடைய அரசைப் பற்றியும், கண்டு கொள்ளாமல் போன மதவாதிகளைப் பற்றியும், பெண்களின் இழிநிலைகளும், அடித்தள மக்களின் வாழ்வாதார பாதிப்பும் இக்கட்டுரை வாயிலாக சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. கவிதை வெளியாகி எத்தனை ஆண்டுகளானாலும், பலதளங்களில் நிகழும் குரல்கள், மௌனங்கள், பெருமூச்சுகள், துயரம், விரக்தி, கோபம், கனவுகள் என பெருமூச்சோடு முடிகின்றன எனவும், கவிதைகளில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. உண்மைக்கும், பொய்மைக்கும் இடையே ஏற்படும் போராட்டம், அதிகாரவர்க்கம், மக்கள் இவர்களுக்கு இடையேயான மோதல், தொழில்நுட்பம், வாழ்க்கையின் உயிர்த்துடிப்பு போன்றவை முக்கியமானவர்களைத் தவிர சிலருக்கு கிடைப்பதேயில்லை எனவும் இக்கவிதைகள் மொழிபெயர்ப்பின் வழி அறிய முடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள் :

- [1] மலர்விழி – மதுமிதா (மொ.பெ.), கவிஞர் சித்தலிங்கய்யா கவிதைகள், ப. 81
- [2] மலர்விழி – மதுமிதா (தொ.ஆ.), கவிஞர் சித்தலிங்கய்யா கன்னட கவிதைகள் ப. 65
- [3] மேலது, ப. 52
- [4] விசுவநாத பிரசாத் திவாரி, வித்தாகிய நான், ப. 26
- [5] மேலது, ப. 27
- [6] வெ. கோவிந்தசாமி (மொ.பெ.), புதிய கையெழுத்து தற்கால தெலுங்கு கவிதைகள், ப. 33
- [7] மேலது, ப. 34
- [8] மேலது, ப. 32
- [9] மேலது, ப. 43
- [10] மேலது, ப. 63
- [11] மேலது, ப. 58